A doua zi, se stârnise un vânt strașnic. Vijelie, nu alta! Era pe la începutul toamnei, când iarba câmpului începe să se îngălbenească, iar soarele se arată mai rar, dintre nori. Mă pomenesc cu Lică, acasă la mine. Fără smeu.

— Mergi? mă întreabă.

— Il înălțăm? îl întreb și eu.

— Da! Avem vânt.

— Hai!

Nici nu știu când am ajuns acasă, la Lică. Am luat smeul, eu de un cap, Lică de altul și am ieșit în stradă. Vântul care sufla puternic, voia parcă să ne smulgă smeul uriaș din mâini. De-abia îl țineam.

— Ține-l, Lică!

— Il țiu! N'avea grijă! Vezi de tine!

Cu chiu, cu vai, am ajuns la capătul străzii care dădea chiar în câmp. Acolo, să te ții! Vântul nu mai avea opreliștea caselor. In toată întinderea, care ținea hăt, până departe, spre balta lui „Hagi Tudorache", gonea ca un zănatec!

Am mers noi cum am putut, mai un pas înainte, mai doi înapoi, împinși încoace și încolo de vânt. In sfârșit, am ajuns în mijlocul câmpului. Lică îmi spuse:

— Ține ici ghemul de sfoară și depărtează-te. Mult, mult de tot. Eu aștept aici cu smeul. Când desfășori toată sfoara, îi dau drumul. Să ții bine de ea, până viu să te ajut!

Așa am făcut. Am luat ghemul în brațe și-am început să fug împotriva vântului, depănând sfoara. Pe măsură ce fugeam, ghemul se făcea mai mic. Când n'am mai avut ghem, m'am oprit. Mă uit la Lică. Era tare departe de mine. Cam la o sută de metri! Aproape că nu se vedea din pricina prafului stârnit de vânt. Dar țineam zdravăn capătul sforii, cu amândouă mâinile.

Deodată, am auzit glasul lui Lică, țipând doar s'o face auzit în vuietul vântului:

— Ține bine, că-i dau drumul!

I-am făcut semn c'am înțeles.

Lică, își luă mâinile de pe marginea uriașului sburător, care se înălță năpraznic, ca luat de o vijelie. Simțeam că mă trage după el. Ce să fac? Să dau drumul sforii? Nici prin gând nu-mi trecea! Atunci? Ce alta puteam face decât să mă învârt în loc și să-mi înfășur sfoara, de mijloc?

N'am stat mult pe gânduri. Am strâns trei noduri zdravene. Ca să fie!

Lică se uita fericit după smeu! Uitase să vină ca să-mi ajute! Ațineam și eu smeul, care se lupta, acolo, în înalturi, cu vântoasa.

Numai că, fără veste, am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare, iar vântul se pornește și mai năpraznic. Am încercat să m'agăț de ceva, dar agață-te dacă poți! Mă împiedic, cad, mă târăsc pe burtă, tras în sus, ca de-o mână nevăzută! Am căutat să mă prind de smocurile de iarbă, dar ele se rupeau lesne, iar eu mă târam, mă târam... Țărână în ochi!... Haina ruptă în coate! Genunchii scrîjelați, mă usturau... Vai de mine! Dintr'o dată n'am mai simțit nimic sub mine. Pluteam! Smeul trăgea sfoara, din răsputeri. Eu, atârnat de sfoară! Am încercat să mi-o desleg, dar desleag-o dacă poți. Eram atârnat cam la un metru de pământ și, cu timpul, cu atâta mă ridicam tot mai sus! Pluteam de-a binelea în văzduh!

— Ajutor! strigai speriat.

Lică văzuse toată întâmplarea și nu știa ce să facă. Rămăsese locului.

Apoi începu să alerge după mine. Doar, doar m'o prinde, din zbor! Dar chiar în clipa în care mă ajunsese și întindea mâinile ca să mă prindă de picioare, smeul mă smuci mai sus și o luă la sănătoasa, cu mine cu tot!

— Ajutor! Ajutooor!

Mă apropiam cu iuțeală, de un pâlc de copaci tineri, cu ramurile subțiri, ridicate drept în sus, ca niște furci. In câteva clipe, ajunsei în preajma lor.

Deodată picioarele mi se încurcară în vârfurile ramurilor. Simții că mă opresc și auzii crengile troznind sub mine! Mă apucai cu mâinile de-o ramură, care se rupse însă de'ndată. Alunecam dintr'o creangă într'alta. Incercam să mă prind de una. Izbutii să mă agăț însfârșit, de cea mai groasă. Eram scăpat.

Tremurând de spaima prin care trecusem, începui să mă dau jos din pomul în care se sfârșise călătoria mea prin aer. Când am coborît, primul gând a fost să scap de sfoara care mi-era încă legată de mijloc. Aceasta, asemeni unui șarpe, se strecură printre ramurile copacilor și dusă a fost! După smeu! Și smeul după vânt!...

In drum spre casă m'a întovărășit un alai de copii, care, nu știu de unde se iviseră. Când m'a văzut mama, mai-mai să nu mă recunoască! Hăinuța mi-era ruptă, iar pantalonii la fel. Ciufulit și cu genunchii scrijălați. Plin de praf ca venit dela treer.

— Ce-i cu tine, în halul ăsta? m'a întâmpinat ea.

Au răspuns copiii în locul meu:

— Dac'a sburat...

Și începură să-i povestească peripețiile prin care trecusem. Lică, prietenul meu, îmi ținu partea. Nu sburasem cu... aeroplanul lui?